

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupen S. D., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 3, o žalobě proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 17.11.2009, č.j. CPR-10960-1/ČJ-2009-9CPR-C249,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie (původní žalovaný), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, inspektorátu cizinecké policie Brno (dále též prvostupňový správní orgán), ze dne 15.7.2009, č.j. CPBR-11997-6/CI-2009-064061, jímž byla žalobci podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání na území České republiky.

V podané žalobě namítl, že správní orgán nesprávně hodnotil shromážděné podklady, čímž překročil meze správního uvážení a uvedl, že se žalovaný s „některými tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem „dokonce vůbec nevypořádal“. Konkrétně tvrdil, že žalovaný sdělení družstva Alvik ze dne 1.4.2009 (dále též družstvo) o předčasném ukončení

zaměstnání cizince mechanicky převzal jako stěžejní. Správní orgány se nezabývaly vyjádřením žalobce k předmětu řízení ze dne 15.7.2009 a nezabývaly se podklady předloženými žalobcem, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

O ukončení zaměstnání pro družstvo Alvik nebyl žalobce předem vyrozuměn, k takovému kroku nezavdal žádnou příčinu, žalovaný spekuluje, pokud dovozuje, že se žalobce o ukončení zaměstnání nedozvěděl, protože do zaměstnání nedocházel, toto jeho tvrzení nemá oporu ve shromážděných podkladech, a dokonce nasvědčuje tomu, že žalovaný neměl v úmyslu se touto námitkou žalobce relevantně zabývat.

Podle žalobce měly správní orgány zkoumat, jakým způsobem mělo dojít k ukončení zaměstnání žalobce, z jakého konkrétního důvodu se tak mělo stát, jakým způsobem a kdy byl žalobce o této skutečnosti vyrozuměn.

Dále tvrdil, že měl být proveden důkaz stanovami družstva, neboť blíže nespecifikované porušení těchto stanov žalobcem mělo představovat důvod pro předčasné ukončení jeho zaměstnání. Tvrdil, že nikdy neobdržel listinu o ukončení jeho zaměstnání v družstvu a nemohl tak proti ní podat žalobu. Byl tak bývalým zaměstnavatelem i správními orgány vystaven situaci, kdy na jedné straně objektivně neměl možnost využít všech zákonných oprávnění k ochraně svých práv, na druhé straně byly po něm v rámci správního řízení vyžadovány důkazy, prokazující neodůvodněnost a protiprávnost jednání družstva, kdy žalovaný rovněž spekuloval o dodržování pracovních povinností žalobcem. K tomu poukázal na obsah spisového materiálu a z něj vyplývající skutečnost, že podal k místně příslušnému úřadu práce žádost o povolení k zaměstnání u družstva MARIJ. Podle žalobce udělení povolení k zaměstnání spadá do pravomoci úřadu práce nikoli správnímu orgánu prvního stupně a žalovanému.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Dále uvedl, že je pro správní orgán závazné stanovisko příslušného úřadu práce, který sdělení zaměstnavatele žalobce o předčasném ukončení zaměstnání správnímu orgánu postoupil. K tomu poukázal na ust. § 100 odst. 1 písm. b) zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen zákon o zaměstnanosti) s tím, že platnost povolení k zaměstnání zanikla žalobci skončením zaměstnání před uplynutím doby, na kterou bylo povolení vydáno. Z dikce ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá, že se musí jednat o úmyslné jednání cizince, ale je z něj zřejmé, že pokud cizinec neplní účel pobytu, pro který mu bylo vízum, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, uděleno, policie je oprávněna cizincův pobyt za tímto účelem zrušit. Žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Soud o věci jednal postupem podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalovaného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud k posouzení věci předně poukazuje na znění ust. § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého přešla s účinností od 1.1.2011 působnost ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, resp. Komisi pro rozhodování ve věcech o pobytu cizinců, jako

odvolací orgán. Z tohoto důvodu soud nadále jednal s Ministerstvem vnitra jako se žalovaným.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy :

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 42 odst. 1 téhož zákona žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu..

Podle § 46 odst. 1 téhož zákona pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, nejde-li o případy uvedené v § 180i odst. 2.

Podle § 100 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti v rozhodném znění platnost povolení k zaměstnání zaniká skončením zaměstnání před uplynutím doby, na kterou bylo vydáno.

Podle ust. § 2 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) v rozhodném znění správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

Podle ust. § 3 téhož zákona postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, nesprávné hodnocení podkladů řízení, překročení mezí správního uvážení, nevypořádání se s důkazy, které žalobce navrhoval, tvrdil, že skutkový stav nemá oporu ve spise a žalobce byl tak procesním postupem zkrácen na právech, brojil proti mechanickému převzetí sdělení družstva ze dne 1.4.2009 správními orgány, přičemž sám žalobce nebyl o ukončení zaměstnání u družstva vyrozuměn, nezavdal k němu příčinu, neměl možnost se proti ukončení zaměstnání bránit žalobou v pracovněprávním sporu. Dále uvedl, že se správní orgány nevypořádaly s jeho vyjádřením ze dne 15.7.2009, nezkoumaly, jak a proč došlo k ukončení jeho zaměstnání, jakým způsobem a kdy byl o tom žalobce informován. Namítal, že nebyl proveden důkaz stanovami družstva, poukazoval na to, že podal žádost o udělení povolení k zaměstnání u družstva MARIJ, a rovněž vznesl námitku nepřislušnosti správních orgánů obou stupňů rozhodovat o udělení povolení k zaměstnání.

K tomu z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě, vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 30.6.2009 sdělení zaměstnavatele Alvik družstvo ze dne 1.6.2009 o předčasném ukončení zaměstnání žalobce ke dni 1.4.2009 z důvodu ukončení členství v družstvu pro hrubé porušení stanov. Uvedené potvrdil i Úřad práce Brno-venkov (dále též úřad práce) podáním ze dne 17.6.2009, došlým 30.6.2009. Téhož dne zahájil správní orgán prvního stupně správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na

území České republiky (č.j. CPBR-11997-3/CI-2009-064061) podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobce přestal od 1.4.2009 plnit účel pobytu, pro který mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, zároveň žalobce poučil o jeho právech.

K tomu žalobce ve vyjádření ze dne 15.7.2009 uvedl, že žádné sdělení o ukončení zaměstnání neobdržel, měl za to, že je vše v pořádku a povolení k zaměstnání je platné, řízení o ukončení zaměstnání bylo vedeno bez jeho účasti a neměl tak možnost jakkoliv zasáhnout do jeho průběhu a vyjádřit se k věci, dne 10.6.2009 podal na úřadu práce žádost o povolení k zaměstnání v družstvu MARIJ, kterou k vyjádření v kopii doložil.

Dne 15.7.2009, č.j. CPBR-11997-6/CI-2009-064061, rozhodl správní orgán prvního stupně o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR ze shora citovaných zákonných důvodů. V odůvodnění svého rozhodnutí přitom vyšel ze shromážděných podkladů správního řízení a dospěl k závěru, že žalobce od 1.4.2009 neplnil účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu a přitom v průběhu správního řízení nepředložil doklady, které by zjištěnou skutečnost vyvrátily.

O odvolání, ve znění doplnění, ke kterému bylo přiloženo rozhodnutí úřadu práce ze dne 4.8.2009 o vydání povolení žalobci k zaměstnání v družstvu MARIJ do 30.6.2011, v němž žalobce namítal obdobně jako ve vyjádření k zahájení správního řízení a v podané žalobě, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm nesouhlasil s tvrzením žalobce, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, s tím, že spisovým materiálem bylo doloženo, že žalobci bylo zaměstnavatelem z důvodu hrubého porušení stanov ukončeno zaměstnání ke dne 1.4.2009. K tomu poukázal na ust. § 100 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, podle kterého žalobci platnost povolení k zaměstnání zanikla ke dni 1.4.2009, jak potvrdil i příslušný úřad práce. Za neopodstatněnou považoval žalovaný i námitku, že se prvoinstanční správní orgán nezabýval vyjádřením žalobce ze dne 15.7.2009. K tomu žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn přezkoumávat rozhodnutí zaměstnavatele účastníka řízení ani rozhodnutí příslušného úřadu práce a zabývat se důvody předčasného ukončení zaměstnání účastníka řízení.

Soud nepovažuje žalobní námitky za důvodné. Předně k tvrzené nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí soud poukazuje na obsah správního spisu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z nichž je patrné, že správní orgány měly podklady pro zjištění, že žalobci zanikla platnost víza k dlouhodobému pobytu, neboť ode dne 1.4.2009 přestal plnit účel, pro který mu bylo uděleno (sdělení družstva ze dne 1.6.2009, potvrzení úřadu práce ze dne 17.6.2009, došlo 30.6.2009). Po zahájení správního řízení (30.6.2009) měl žalobce možnost se ke zjištěné skutečnosti vyjádřit, což učinil podáním ze dne 15.7.2009. V něm však zjištěné nevyvrátil a jeho obrana, že o ukončení zaměstnání nevěděl a nemohl se vůči němu bránit, tak neobstojí. Bylo na žalobci, aby důsledně plnil své povinnosti ve vztahu k družstvu, přičemž správnímu orgánu prvního stupně ani žalovanému nepřísluší zkoumat důvodnost ukončení zaměstnání zaměstnavatelem žalobce ani sdělení úřadu práce. Pro posouzení podstaty věci, tj. zjištění, zda žalobci podle zákona o zaměstnanosti zaniklo povolení k zaměstnání před uplynutím doby, na kterou bylo vydáno či nikoli, a pokud ano, zda je tak naplněn zákonem o pobytu cizinců předpokládaný postup podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 24 odst. 1 a § 46 odst. 1 téhož zákona, bylo rovněž nerozhodné, jakým způsobem a z jakého důvodu bylo žalobcovo zaměstnání ukončeno, jak a kdy se žalobce o jeho ukončení dozvěděl a zda byl za tím účelem proveden důkaz stanovami družstva. Správní orgány obou stupňů proto nepochybily, pokud se při zjišťování skutkového stavu na tyto okolnosti nezaměřily a důkaz stanovami družstva neprovedly, žalobce ostatně provedení takového důkazu v průběhu správního řízení ani nenavrhoval a nečinil tak ani v podané žalobě.

Ke změně právního závěru o zrušení platnosti víza nemohlo vést ani žalobcem předložené potvrzení o jeho žádosti u úřadu práce o povolení k zaměstnání u družstva MARIJ, posléze doložené v průběhu odvolacího řízení rozhodnutím tohoto úřadu ze dne 4.8.2009. Žalobci totiž ve smyslu ust. § 100 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti zanikla platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ke dni 1.4.2009 a nové povolení úřadu práce bylo vydáno až dne 4.8.2009, s účinností od 5.8.2009. Žalobce tak po dobu čtyř měsíců neplnil účel pobytu, pro který mu bylo povolení k pobytu za účelem zaměstnání uděleno. Podle stanoviska soudu správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem i při samotném vedení řízení, neboť po sdělení úřadu práce a zaměstnavatele žalobce v souladu se správním řádem zahájily správní řízení, žalobce řádně procesně poučily, daly mu možnost uplatnit svá práva a doložit nesprávnost skutečností, uvedených ve sdělení úřadu práce a zaměstnavatele žalobce, vyjádřením žalobce v průběhu správního řízení se zabývaly, byť jeho obranu nemohly právem považovat za důvodnou. Stejně tak se po podání odvolání žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s námitkám, které žalobce v oprávněm prostředku uplatnil. Správní orgány obou stupňů tak postupovaly zcela v souladu se shora citovanými ust. § 2 a § 3 správního řádu, kdy uplatňovaly svou pravomoc v rozsahu a k účelu, který jim byl svěřen, a zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. K věci samé správní orgány zcela v souladu se zákonem na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu právem uzavřely, že žalobci v souladu s ust. § 100 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti zanikla platnost povolení k zaměstnání dnem 1.4.2009. Žalobce sám uvedl, že „ihned po zjištění této skutečnosti podal místně příslušnému úřadu práce žádost o povolení k zaměstnání, a to u družstva MARIJ“. V této souvislosti soud poukazuje na rozporné tvrzení žalobce ve vyjádření ze dne 15.7.2009, kde naproti tomu uvedl, že „měl za to, že povolení k zaměstnání je platné a je vše v pořádku“. Správní řízení bylo totiž zahájeno dne 30.6.2009, přičemž citovaná žádost o povolení k zaměstnání byla podána již dne 10.6.2009. Nové povolení k zaměstnání bylo žalobci vydáno s platností ode dne 5.8.2009 a žalobce tak po dobu více než 4 měsíců nesplňoval účel pobytu na území ČR. Správní orgány po zjištění této podstatné skutečnosti postupovaly podle ustálené správní praxe a v souladu se zákonem a konstantní judikaturou (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7 As 82/2011). Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie zruší platnost víza jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno a žalobce ve správním řízení naplnění této zákonné premisy účinně nezpochybnil.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu proto jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému, který měl ve věci procesní úspěch, důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. srpna 2013

JUDr. Ivanka Havlíková , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková